

А. Попок,
С. Горбатюк

**НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ КРИЗЬ ПРИЗМУ ГУМАНІСТИЧНИХ ЦІННОСТЕЙ
В УМОВАХ ПОШИРЕННЯ НЕКОНТРОЛЬОВАНОЇ МІГРАЦІЇ:
УПРАВЛІНСЬКИЙ АСПЕКТ**

Розглянуто проблему забезпечення національних інтересів та збереження гуманістичних цінностей в умовах поширення неконтрольованої міграції. Проаналізовано теоретичні погляди на процеси неконтрольованої міграції, виявлено характерні особливості сучасної міграційної політики на національному, регіональному та міжнародному рівнях, розкрито проблемні аспекти збереження примату гуманістичних цінностей під час захисту національних інтересів. Концептуально обґрунтовано та запропоновано напрями удосконалення міграційної політики на національному та міжнародному рівнях у контексті захисту національних інтересів на основі гуманістичних цінностей.

Ключові слова: державна політика, управління, національні інтереси, гуманістичні цінності, неконтрольована міграція.

Суперечливий вплив глобалізації на формування нових форм суспільної організації, з одного боку, а з іншого – забезпечення національної ідентичності і протидія загрози опинитися на периферії сучасного світового порядку, помітно впливають на систему цінностей у світі. Здавалося б, глобалізація має сприяти зміцненню безпеки на основі спільних інтересів людської цивілізації та інтеграції гуманістичних цінностей. Проте на сучасному етапі ми стаємо свідками конфлікту інтересів глобального суспільства і цінностей окремих націй, які донедавна вважалися ними усталеними. Ксенофобія і відкритість до світу, рівність і свобода, колективізм і індивідуалізм – загальнолюдські цінності і національні інтереси вступають у конфлікт із реаліями сучасного соціогуманітарного розвитку, особливо в умовах поширення неконтрольованої міграції.

Проголосивши примат гуманістичних цінностей у забезпеченні соціогуманітарного розвитку й безпеки, міжнародні організації і світова прогресивна спільнота водночас опинилися перед дилемою: як на практиці забезпечити ставлення до кожної людини як найвищої цінності та найвищої мети і не зашкодити при цьому національним інтересам. Один із прикладів – проблема неконтрольованої міграції, яка у світлі посилення міграційних потоків до Європи внаслідок низки подій, зокрема “Арабської весни”, внутрішньополітичної дестабілізації країн Північної Африки, Аравійського півострова, Близького Сходу, поширення контролю терористичної організації “Ісламська держава” на більшість території Сирії і Іраку, отримала назву “європейська криза з біженцями”. Питання вирішення цієї проблеми в системі єдиних цінностей і свобод актуалізує дослідження проблеми неконтрольованої міграції як виклику сучасному національному, регіональному, світовому соціогуманітарному розвитку, заснованому на повазі до прав людини, у контексті відповідності загальнолюдських цінностей і національних інтересів.

Комплекс проблем, пов'язаних із вивченням феномену цінностей у різних культурологічних синтезах, залишається предметом досліджень сучасних науковців. Аксиологічні засади формування та реалізації державної політики у сфері національної безпеки стали об'єктом уваги вітчизняних та іноземних учених, зокрема Б. Бессонова, П. Гай-Нижника, В. Горбуліна, В. Горлинського, А. Дацюка, С. Здіорука, В. Кожина, В. Ліпкана, О. Литвиненка, Г. Ситника, В. Чалого, Л. Чупрія та інші.

Різні аспекти міграції як соціально-економічного явища стали предметом наукових пошуків співробітників Національного інституту стратегічних досліджень, Інституту демографії та соціальних досліджень імені М. В. Птухи НАН України, Інституту соціології НАН України, Інституту економіки і прогнозування НАН України та інших наукових установ і навчальних закладів України.

З позиції вивчення процесів формування та реалізації державної міграційної політики та управління у цій сфері становлять інтерес роботи В. Горбуліна, Г. Вітківської, О. Власюка, В. Геця, В. Євтуха, О. Малиновської, Е. Лібанової, В. Трощинського, Г. Лоджера, С. Панаріна, О. Петрое, О. Ровенчак та інших авторів.

Водночас складність і динамічність сучасних процесів суспільного буття актуалізують потребу в дослідженні неконтрольованої міграції у ціннісному аспекті. З огляду на це, дослідження міграційної політики та її ціннісної парадигми як інтегруючого чинника забезпечення соціогуманітарної безпеки в умовах формування багатополярного світу дозволить більш глибоко зрозуміти шляхи та механізми забезпечення принципу поваги прав людини у контексті захисту національних інтересів.

Відтак, метою статті є аналіз проблеми неконтрольованої міграції як загрози національним інтересам у контексті філософії примату гуманістичних цінностей та пошук шляхів удосконалення міграційної політики на національному і міжнародному рівнях.

В умовах формування багатополярного світу увага демократичних країн серед іншого прикута до проблеми захисту національних інтересів у соціогуманітарній сфері, адже сучасна цивілізація вкотре стала свідком зіткнення геополітичних інтересів держав, що призводить до збройних конфліктів, які загрожують людству загостренням глобальних проблем, зокрема активізацією міжнародного тероризму, поглибленням асиметрії регіонального розвитку та посиленням соціальної нерівності в різних регіонах світу. Одним із наслідків цих процесів стало загострення проблеми неконтрольованої масової міграції. Фактично йдеться про глобальну міграцію, яка охоплює різні частини світу та континенти.

У контексті європейського вибору України та з огляду на універсальність європейських цінностей розглянемо взаємозв'язок гуманістичних цінностей з національними та регіональними інтересами з позиції поширення неконтрольованої міграції у Європі.

За даними Міжнародної організації з міграції, ще до європейської кризи з біженцями у 2013 р. у всьому світі налічувалося 232 млн міжнародних мігрантів, що становило 3% світового населення. Причому, якщо у 1990 р. більшість міжнародних мігрантів обирали країни Азії – 49,9 млн (порівняно із 49 млн, які виїжджали до Європи), то з 2000 р. їх чисельність у Європі переважала і щороку зростала. Так, уже у 2013 р. кількість міжнародних мігрантів у Європі досягла 72,4 млн, порівняно із 70,8 млн у країнах Азії [1]. Фактично у період з 1990 р. по 2013 р. кількість міжнародних мігрантів у Європі збільшувалася на 1 млн щорічно. Це пояснюється тим, що європейські стандарти життя та європейські ліберально-демократичні цінності, ядром яких є фундаментальні права і

свободи людини, соціальні і політичні права та свободи, культурне різноманіття, завжди приваблювали міжнародних мігрантів.

В умовах формування багатополярного світу жорстка боротьба за лідерство у новій інфраструктурі геополітичного впливу на світовій арені супроводжується зростанням напруження у міжнародних відносинах, із доволі частим використанням воєнних методів досягнення політичних цілей і, відповідно, стрімким зростанням кількості біженців із зон конфліктів. Глобальність загроз соціогуманітному розвитку, пов'язана з екологічними та ресурсними проблемами, поширенням тероризму як засобу досягнення різноманітних, зокрема й політичних, цілей, тиску на інститути влади та суспільство, спонукає сотні тисяч людей шукати притулку за межами своєї країни. Відтак, Європа зіштовхнулася з інтенсивними міграційними потоками, що вирізняються, насамперед, географічною приналежністю до Африканського континенту, культурними і релігійними відмінностями, ментальними особливостями осіб, які перетинають кордони європейських країн.

Особлива група мігрантів – це біженці. За оцінками Міжнародної організації з міграції, у 2015 р., щоб дістатися до Європи, тільки Середземне море перетнули понад один млн “осіб, які шукали притулок, і мігрантів”. Такий безпрецедентний стрибок переважно був обумовлений рухом біженців із країн Близького й Середнього Сходу, Азії і Північної Африки, найбільше – із Сирії, Іраку та Афганістану. Число прибулих морем у 2015 р. більш, ніж на 350% перевищило аналогічні показники 2014 р. і понад як у 14 разів перевищило показники 2011 р. [2]. У ЄС ця проблема отримала назву “криза з біженцями”.

Для пошуку принципу перерозподілу 120 тис. біженців між усіма 28 країнами Євросоюзу 22 вересня 2015 р. була скликана позачергова зустріч міністрів внутрішніх справ і юстиції держав-членів ЄС, оскільки згоди щодо запровадження системи примусових квот на прийняття біженців, запропонованої Брюсселем, не було досягнуто. Результатами зустрічі стало запровадження квот за системою кваліфікованої більшості, оскільки окремі держави, зокрема Угорщина, Словаччина, Чехія і Румунія не підтримали міграційну політику ЄС, а Фінляндія утрималася. Згодом Угорщина і Словаччина оскаржили встановлені квоти на прийом біженців у судових органах ЄС.

При цьому представники Австрії, Німеччини, Угорщини, Словенії і Швеції заявили про необхідність відновлення прикордонного контролю або зведення прикордонних споруд для контролю за мігрантами, які намагаються потрапити на їхню територію. Це змусило Голову Європейської ради Д. Туска під час виступу на саміті ЄС – Африка (о. Мальта) висловити занепокоєння, що Шенгенська зона перебуває на межі краху саме через міграційну кризу [3].

Зважаючи на масштаб проблеми неконтрольованої міграції, та з метою її вирішення було підписано низку угод між ЄС і Африканським континентом. До угоди, підписаної у рамках саміту ЄС – Африка, долучились 35 африканських країн. Згідно з документом, ЄС зобов'язався сприяти політичній стабільності у кризових регіонах, розширити допомогу у боротьбі з бідністю, сприяти підвищенню рівня освіти молоді. Натомість африканські країни мали посилити контроль за контрабандними потоками людей на своїх кордонах, сприяти внутрішній мобільності населення для запобігання перетину ними кордонів у напрямі Європи [4].

До діалогу з Євросоюзом щодо вирішення проблеми з біженцями була запрошена Туреччина. На екстреному міні-саміті, що відбувся 7 березня 2016 р., Туреччина і ЄС узгодили положення угоди щодо вирішення кризи біженців. Водночас комісар Ради

Європи з прав людини Н. Муйжнікс критично прокоментував документ, назвавши закріплений у ньому план не законним і аморальним саме з позиції прав людини [5]. У відповідь після підписання Угоди на Саміті, що відбувся 17 – 18 березня 2016 р., президент Європейської Ради Д. Туск зазначив, що, відповідно до цієї Угоди, справа кожного біженця розглядатиметься в індивідуальному порядку, а до процесу будуть залучені представники ЄС та Управління Верховного комісара ООН у справах біженців [6].

Через невирішеність проблеми неконтрольованої міграції в країнах, що входять до Шенгенської зони, вкотре постало питання про посилення кордонів. Австрія, Німеччина, Данія, Швеція, Франція і Норвегія оголосили про посилення прикордонного контролю, а у січні 2016 р. за результатами наради глав МВС країн ЄС було ухвалено рекомендацію для Єврокомісії щодо впровадження заходів з додаткового прикордонного контролю відповідно до ст. 26 Шенгенської угоди протягом двох років.

Саме збільшення потоків мігрантів стало однією з причин для підтримання “євроскептиками” виходу Великобританії з Євросоюзу. І як наслідок 23 червня 2016 р. відбувається референдум щодо виходу країни з ЄС, результат “Brexit” – 52% громадян висловлюються на користь виходу з ЄС, 29 червня 2016 р. відбувається перший за понад чотири десятиліття Саміт ЄС без участі представників Великобританії.

За повідомленнями світових ЗМІ, зростає кількість противників Євросоюзу у Данії, Німеччині, Франції. Проблема кризи з мігрантами стала викликом для урядів багатьох європейських країн, зокрема питання квот на мігрантів активно дискутувалися в країнах “Вишеградської Четвірки”.

Зважаючи на нові реалії, ЄС змушений шукати спільних підходів щодо вироблення ефективної міграційної політики в нових геополітичних умовах світового порядку. З огляду на це, доцільно наголосити, що політика інтеграції мігрантів, серед яких і специфічні групи, зокрема біженці, традиційно розглядалась як важлива складова європейської міграційної політики.

Розуміючи інтеграцію як “двосторонній процес”, в документах Єврокомісії закріплено положення, що передбачають, з одного боку, відповідальність суспільства за реалізацію прав прибулих, а з іншого – повагу іммігрантів до фундаментальних цінностей цього суспільства й їх активну участь в інтеграційному процесі, що не виключає збереження їхньої власної ідентичності [7].

Водночас, внаслідок цього, дедалі більш критично осмислюється ідеологія мультикультуралізму в Європі. Так, К. Малик у статті “Провал політики мультикультуралізму: сообщества против общества в Европе”, опублікованій у журналі *Foreign Affairs Chronicles* (січень – березень 2015 р.), зазначає, якщо 30 років тому європейці вважали мультикультуралізм як ідею багатонаціонального багатоманітного суспільства з різними можливостями для всіх його членів вирішенням соціальних проблем Європи, то на сьогодні ті ж люди все частіше називають його головним джерелом цих проблем. На думку критиків мультикультуралізму, Європа розширила та спростила імміграцію, не вимагаючи при цьому від мігрантів адекватної інтеграції. Приклад різних країн, зокрема Великобританії, яка сповідувала рівні права різних етнічних громад у політичній системі держави, Німеччини як противника надання громадянства іммігрантам, Франції, що надала перевагу асиміляції, а не політиці мультикультуралізму, засвідчує ідентичні наслідки, як-то розколоте суспільство, вороже налаштовані меншини і незадоволені громадяни [8].

Отже, “криза з біженцями” стала основою у тріаді філософії гуманістичного розвитку європейських держав: “права людини” – “європейські цінності” – “національні інтереси”.

У ході міжнародної конференції Global Media Forum, що у 2016 р. пройшла у Боні (ФРН) під гаслом “Медіа. Свобода. Цінності.”, європейські політики акцентували на кризі європейських цінностей саме у зв’язку із проблемами з біженцями. Заступник голови Бундестагу К. Рот під час пленарного засідання “Демократичні цінності: чарівна панацея для всіх?” говорила про головні виклики для Європи, якими стали криза з біженцями, військові операції, невирішена проблема бідності та соціальної нерівності. К. Рот акцентувала, що “європейські цінності кожен день “тонуть” у Середземному морі”. Верховний Комісар ООН у справах біженців Ф. Гранді, зазначивши, що у світі понад 60 млн осіб вважаються біженцями, підкреслив: “Замість того, щоб засуджувати саму війну, ми засуджуємо тих, хто біжить від неї” [9].

Одне зрозуміло, що і на національному (міграційна політика європейських країн), і на регіональному (політика ЄС) рівні в умовах міграційного тиску порушено проблему збереження європейських ліберальних цінностей і забезпечення національних інтересів (економічних, політичних, соціокультурних тощо). Суть питання полягає у тому, що з позиції примату гуманістичних цінностей, коли головною цінністю є людина, – і громадянин європейської країни, і кожний мігрант, що прямує або прибув до Європи, рівні у своєму праві на життя, безпеку, повагу до особистості тощо. Таким чином, у зонах зіткнення інтересів суспільства, держави і людини необхідно забезпечити не деструктивний формат побудови відносин, а гармонійне дотримання прав і обов’язків усіх сторін. Це повинно стати предметом пильної уваги з боку систем управління та забезпечення безпеки. Адже, по-перше, не можна ігнорувати той факт, що громадяни, визнаючи легітимність та поважаючи систему права у своїй державі, свідомо взяли на себе обов’язки й обмежили власні права в обмін на гарантію з боку держави захистити і забезпечити належні умови їх життя, безпеку, законні інтереси. По-друге, демократичні держави, визнаючи міжнародні норми щодо забезпечення прав людини і громадянина, відповідальні у глобальному вимірі за виконання загальноновизнаних міжнародних стандартів у сфері прав людини.

З огляду на це, доцільно навести окремі приклади, як-то посилення міграційного законодавства Швеції для скорочення кількості людей, які шукають притулку у цій країні [10], або посилення відповідальності за розпалювання ненависті проти мігрантів у Словаччині [11].

Таким чином, з огляду на сутність розвиненості демократичних інститутів, політичні, соціокультурні, правові традиції, соціально-економічний стан суспільства та ступінь соціального самопочуття громадян держави, зберігаючи за собою право і монополію на легітимне насилля, виступають суб’єктами примирення та гармонізації національних, колективних, приватних інтересів.

Аналіз сучасних міграційних процесів у контексті пошуку ефективних механізмів реалізації національних інтересів у соціогуманітарній сфері свідчить про низку небезпечних тенденцій, наслідки яких не можна ігнорувати, зокрема:

– нівелювання невід’ємного права на життя, гарантованого міжнародним правом, внаслідок потужної кампанії нелегальної міграції, з одного боку, та низької ефективності програм порятунку життя мігрантів – з іншого (за даними Міжнародної організації з міграції у 2015 р. загинули або пропали без вісті на Середземноморському шляху до

Європи 3770 мігрантів [12], а у 2016 р. станом на 12 липня – зареєстровано 2942 смертей [13];

- криза цінностей та розмивання ідентичностей, формування власної ідентичності у різних груп іммігрантів на основі їх культури та віросповідання; відчуження іммігрантів від суспільства, яке їх прийняло, на протигагу процесам їх асиміляції, підвищення рівня антагонізму у суспільстві і, як наслідок, формування паралельно існуючих спільнот;

- ускладнення криміногенної ситуації на кордонах, зокрема посилення контрабандних потоків товарів і послуг, нелегальна міграція, розвиток наркотрафіку; збільшення кількості мігрантів із регіонів збройних конфліктів, які мають військовий досвід, а також представників етнічних організованих злочинних угруповань;

- ризики зниження соціальних стандартів, погіршення санітарно-епідеміологічної ситуації тощо.

Вочевидь в умовах поширення неконтрольованої міграції перед світовою спільнотою набуло актуальності питання захисту національних інтересів, збереження гуманістичних цінностей і забезпечення міжнародних стандартів у сфері прав людини. Тому проблема міграційної кризи стала предметом обговорення в міжнародних безпекових організаціях, зокрема ОБСЄ. У Тбіліській декларації і резолюції, прийнятій Парламентською асамблеєю ОБСЄ на п'ятій щорічній сесії у липні 2016 р., зазначається, що міграційний криза стала наочним свідченням формування нової політичної реальності, в умовах якої держави відстоюють пріоритет своєї національної безпеки на шкоду гуманітарному захисту [14].

Генеральна Асамблея ООН, ухваливши глобальні Цілі сталого розвитку 2016 – 2030, закликала країни сприяти організованій, безпечній, регулярній та відповідальній міграції і мобільності людей [15]. Водночас потрібно визнати, що наразі у міжнародній практиці немає документа, який визначає стандарти та критерії безпечної міграції. Це свідчить про необхідність доопрацювання міжнародної документальної бази та приведення її у відповідність до сучасних реалій.

На сьогодні потрібні якісно нові підходи до удосконалення стратегічного планування, антикризового управління, координації діяльності на міжнародному та національному рівнях у сфері формування та реалізації міграційної політики. З огляду на це, на часі створення координуючого центру з питань міграції в ОБСЄ, посилення транскордонного співробітництва у напрямі реагування на сучасні виклики у сфері міграції, пошук ефективних механізмів посилення відповідальності найбільш потужних країн – “глобальних гравців”, за політику, що потенційно впливає на зростання масштабів неконтрольованої міграції.

Для України, геополітичне розташування якої визначає її як країну зі змішаними потоками нелегальної міграції (внаслідок воєнних дій на сході України посилена роль як країни-донора нелегальних мігрантів до ЄС; крім того, Україна є транзитною зоною для громадян країн СНД, Близького Сходу та Азії до Європи; а також країною прийому нелегальних мігрантів), проблеми нелегальної міграції є предметом внутрішньої та зовнішньої політики у сфері забезпечення соціогуманітарної безпеки держави. Державна міграційна служба України прогнозує високий рівень збільшення потоків нелегальної міграції до України внаслідок військових конфліктів у країнах Близького Сходу та Північної Африки, а також посилення спротиву мігрантам у державах-членах ЄС [16]. Це вимагає від України пошуку ефективних механізмів взаємодії зі світовим співтовариством щодо дослідження, формування і реалізації спільної політики подолання викликів і загроз

соціогуманітарній безпеці держави у контексті протидії неконтрольованій міграції у площині поваги до європейських цінностей. Важливим інструментом має стати прийняття державної та регіональних міграційних програм, в яких необхідно передбачити заходи з попередження, протидії та подолання наслідків неконтрольованої міграції; розробка методології розрахунку статистичних даних та затвердження національних індикаторів для запровадження моніторингу загроз у політичній, економічній, соціогуманітарній сфері, пов'язаних із неконтрольованою міграцією в Україні; утворення Координаційної ради як консультативно-дорадчого органу при Державній міграційній службі України у складі представників центральних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства для координації дій у сфері реалізації державної міграційної політики, що ґрунтується на гуманістичних цінностях і водночас захищає національні інтереси.

Висновки

В умовах поширення неконтрольованої міграції ми стали свідками невідповідності традиційних інституційних систем регулювання міграції ускладненню типу міграційних процесів у глобалізованому світі, що призвело до розриву національних інтересів і гуманістичних цінностей. Вочевидь на часі формування принципово нового міжнародного та національного інструментарію регулювання міграційних процесів. Тому увага до питань неконтрольованої міграції на глобальному, регіональному та національному рівнях має приділятися у напрямі поєднання двох перспектив – забезпечення національних інтересів і збереження примату гуманістичних цінностей. Водночас розглядаючи проблеми гуманістичних цінностей і національних інтересів в умовах поширення неконтрольованої міграції, потрібно пам'ятати, що вони не існують окремо, а інтегровані в структуру суспільства і держави.

З огляду на вищезазначене, вважаємо за необхідне провести аналіз вузлових проблем генези міграційних процесів, що дасть змогу з'ясувати конструктивний і деструктивний потенціал їх впливу на ціннісні системи сучасних суспільств.

Список використаної літератури

1. International Migration Report 2013 [Electronic resource]. — Access mode : http://www.un.org/en/development/desa/population/publications/pdf/migration/migrationreport2013/Full_Document_final.pdf.
2. Identification and Tracing of Dead and Missing Migrants / Jason de Caires Taylor // Fatal Journeys [Text]. — 2016. — Vol. 2. — P. 6.
3. Туск: Шенгенська зона є на межі краху [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.radiosvoboda.org/content/news/27360277.html>.
4. Саміт ЄС-Африка: перший крок до зупинення хвилі мігрантів зроблено [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.dw.com/uk-18846507>.
5. Комісар РЄ про угоду між ЄС і Туреччиною щодо біженців: Це незаконно й аморально [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.dw.com/uk/%a-19123351>.
6. ЄС і Туреччина уклали угоду щодо подолання кризи біженців [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.dw.com/uk/%19128118>.
7. Міграційна політика Європейського Союзу: виклики та уроки для України [Текст] / О. А. Малиновська. — К. : НІСД, 2014. — С. 30.

8. Провал політики мультикультуралізма: сообщества против общества в Европе [Електронний ресурс]. — Режим доступа : <http://www.2000.ua/foreing-affairs-chronicles-/regiony/strany-sng/proval-politiki-multikulturalizma-soobshchestva-protiv-obshestva-v-evrope.htm>.

9. Европейские политики обсудили проблемы давления на СМИ в ЕС и кризис европейских ценностей [Електронний ресурс]. — Режим доступа : <http://vnews.agency/news/world/36682-evropeyskie-politiki-obsudili-problemy-davleniya-na-smi-v-es-i-krizis-evropeyskih-cennostey.html>.

10. Sweden's tough new residency laws begin [Electronic resource]. — Access mode : <http://www.thelocal.se/20160720/swedens-tough-new-residency-laws-come-into-force>.

11. Polícia si posvietila na nenávisných diskutérov. Chystá sa zasiahnuť [Zrodlo electroniczne]. — Stiezka dostepu : <http://www.aktuality.sk/clanok/303796/policia-si-vytipovala-nenavistnych-diskuterov-chysta-sa-zasiahnut>.

12. Identification and Tracing of Dead and Missing Migrants... — P. 5.

13. Mediterranean Migrant Arrivals in 2016: 238,220; Deaths: 2,942 [Electronic resource]. — Access mode : <http://missingmigrants.iom.int/mediterranean-migrant-arrivals-2016-238220-deaths-2942>.

14. Tbilisi declaration and resolutions adopted by the OSCE Parliamentary Assembly at the twenty-fifth annual session Tbilisi, 1 to 5 July 2016 [Electronic resource]. — Access mode : <https://www.oscepa.org/documents/all-documents/annual-sessions/2016-tbilisi/declaration-24/3371-tbilisi-declaration-eng/file>.

15. Цілі сталого розвитку 2016 – 2030 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.un.org.ua/ua/tsili-rozvytku-tysiacholittia/tsili-staloho-rozvytku>.

16. Звіт з моніторингу міграційних процесів за період з 20 по 26 листопада 2015 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : http://dmsu.gov.ua/images/pro-dms/centr/zvit_vypusk_13.pdf.

*Стаття надійшла до редакції 23.08.2016
Схвалена до друку редколегією 21.09.2016*

**A. Popok,
S. Horbatiuk**

NATIONAL INTERESTS IN THE LIGHT OF HUMANISTIC VALUES IN CONDITIONS OF NON-CONTROLLED MIGRATION EXPANSION: ADMINISTRATIVE ASPECT

The article discusses the problematic issue of ensuring national interests and preserving humanistic values in conditions of extending non-controlled migration. The authors have analyzed theoretical views on the processes of uncontrolled migration, have identified the characteristic features of the modern migration policy at the national, regional, and global levels, and have revealed the problematic aspects of preserving the primacy of humanistic values while protecting national interests. The directions for improving the migration policy at the national and global levels in the context of protecting national interests based on humanistic values are conceptually substantiated and proposed.

Key words: state policy, administration, national interests, humanistic values, non-controlled migration.